कवची सशरी खड्गी धन्वी च वरभूषणः। विश्रब्धं गच्छ शैनेय माकार्षीर्भयि सम्भ्रमं।
धृष्टद्युम्नो रणे क्रुद्धं द्रोणमावारयिष्यति। ४९०
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि जयद्रथवधपर्व्वणि युधिष्ठिरवाक्ये एकादशाधिकशततमोऽध्यायः॥ १११ ॥
॥ सञ्जय उवाच ॥ धर्म्मराजस्य तद्वाक्यं निशम्य शिनिपुङ्गवः। स पार्थाङ्गयमाशंसन् परित्यागान्महीपतेः।
अपवादं ह्यात्मनश्च लोकात् पश्यन् विशेषतः। ते मां भीतमिति ब्रूयुरायान्तं फाल्गुनम्प्रति।
निश्चित्य बहुधैवं स सात्यकिर्युद्धदुर्म्मदः। धर्म्मराजमिदं वाक्यमब्रवीत् पुरुषर्षभः।
कृताञ्जिन्मन्यसे रक्षां स्वस्ति तेऽस्तु विशाम्पते। अनुयास्यामि बीभत्सुं करिष्ये वचनं तव।
न हि मे पाण्डवात् कश्चित् त्रिषु लोकेषु विद्यते। यो मे प्रियतरो राजन् सत्यमेतद्ब्रवीमि ते। ४९५
तस्याहं पदवीं यास्ये सन्देशात्तव मानद। त्वत्कृते न च मे किञ्चिदकर्त्तव्यं कथञ्चन।
यथा हि मे गुरोर्व्वाक्यं विशिष्टं द्विपदाम्बर। तथा तवापि वचनं विशिष्टतरमेव मे।
प्रिये हि तव वर्त्तेते भ्रातरौ कृष्णपाण्डवौ। तयोः प्रिये स्थितश्चैव विद्धि मां राजपुङ्गव।
तवाज्ञां शिरसा गृह्य पाण्डवार्थमहं प्रभो। भित्त्वेदं दुर्भिदं सैन्यं प्रयास्ये नरपुङ्गव।
द्रोणानीकं विशाम्येष क्रुद्धो झष इवार्णवं। तत्र यास्यामि यत्रासौ राजन् राजा जयद्रथः। ४९००
यत्र सेनां समाश्रित्य भीतस्तिष्ठति पाण्डवात्। गुप्तो रथवरश्रेष्ठैर्द्रौणिकर्णकृपादिभिः।
इतस्त्रियोजनं मन्ये तमध्वानं विशाम्पते। यत्र तिष्ठति पार्थोऽसौ जयद्रथवधोद्यतः।
त्रियोजनगतस्यापि तस्य यास्याम्यहं पदं। आसैन्धववधाद्राजन् सुदृढेनान्तरात्मना।
अनादिष्टस्तु गुरुणा को नु युद्धेत मानवः। आदिष्टस्तु यथा राजन् कोन्न युध्येत मादृशः।
अभिजानामि तं देशं यत्र यास्याम्यहं प्रभो। हलशक्तिगदाप्रासचर्म्मखड्गर्ष्टितोमरं। ४९०५
दृप्यस्त्ववरसम्बाधं क्षोभयिष्ये बलार्णवं। यदेतत् कुञ्जरानीकं सहस्रमनुपश्यसि।
कुलमञ्जनकं नाम यत्रैते वीर्य्यशालिनः। आस्थिता बहुभिर्म्लेच्छैर्युद्धशौण्डैः प्रहारिभिः।
नागा मेघनिभा राजन् चरन्तइव तोयदाः। नैते जातु निवर्त्तेरन् प्रेषिता हस्तिसादिभिः।
अन्यत्र हि वधादेषां नास्ति राजन् पराजयः। अथ यार्व्वथिनोराजन् सहस्रमनुपश्यसि।
एते रुक्मरथा नाम राजपुत्रा महारथाः। रथेष्वस्त्रेषु निपुणा नागेषुच विशाम्पते। ४९१०
धनुर्व्वेदे गताः पारं मुष्टियुद्धे च कोविदाः। गदायुद्धविशेषज्ञा नियुद्धकुशलास्तथा।
खड्गप्रहरणे युक्ताः सम्पाते चासिचर्म्मणोः। शूराश्च कृतविद्याश्च स्पर्द्धन्ते च परस्परं।
नित्यं हि समरे राजन् विजिगीषन्ति मानवान्। कर्णेन विहिता राजन् दुःशासनमनुव्रताः।
एतांस्तु वासुदेवोऽपि रथोदारान् प्रशंसति। सततं प्रियकामाश्च कर्णस्यैते वशे स्थिताः।
तस्यैव वचनाद्राजन् निवृत्ताः श्वेतवाहनात्। तेन क्लान्ता नच श्रान्ता दृढावरणकार्म्मुकाः। ४९१५
मदर्थे धिष्ठिता नूनं धार्त्तराष्ट्रस्य शासनात्। एतान् प्रमथ्य सङ्ग्रामे प्रियार्थं तव कौरव।
प्रयास्यामि ततः पश्चात् पदवीं सव्यसाचिनः। यांस्त्वेतान्नपराञ्जिन् नागान् सप्तशतानिमान्।